

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci žalobce: **V. N.** proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 30.09.2011, č.j. KrÚ 83144/2011/k,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 30.9.2011, č.j. KrÚ 83144/2011/k, se pro vady řízení **z r u š u j e a v ě c s e v r a c í ž a l o v a n é m u k d a l š í m u ř í z e n í .**
- II. Žalobci se právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává** a žalovaný toto právo nemá.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 30.9.2011, č.j. 83144/2011/k, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 30.5.2011, č.j. 13493/2011/PAA (dále v textu jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), jímž bylo v souladu s § 7 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnuto o odnětí příspěvku na péči žalobci, a to ode dne 1.6.2011. Žalobce uvedl v žalobě následující žalobní body:

- 1) Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost namítal žalobce již v odvolání ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to pro nesplnění základních náležitostí rozhodnutí podle § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a dle § 25 odst. 4 zák. č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně spočívala v tom, že posouzení stupně závislosti žalobce, provedené Okresní správou sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“), nebylo součástí prvoinstančního rozhodnutí, rozhodnutí bylo „opřeno toliko o toto posouzení, v jeho odůvodnění přitom bylo vypočteno celkem 5 podkladů, z nichž správní orgán I. stupně údajně vycházel, zbývající 4 však nebyly vůbec zhodnoceny a nebylo ani odůvodněno „proč.“ Žalovaný se uvedenou odvolací námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně vůbec nezabýval, soustředil se pouze na posudek zpracovaný posudkovou komisí MPSV ČR, ocitoval části z tohoto posudku a poukázal na ustanovení § 8 a 9 zákona o sociálních službách s tím, že vychází z posudkového závěru uvedené komise a posudek považuje za úplný a přesvědčivý. Žalovaný se opomněl vypořádat s důkazními návrhy žalobce, žádný z žalobcem navržených podkladů (vyjma posouzení stupně závislosti provedeného PK MPSV ČR) neobstaral a neprovedl jím důkaz. Protože se žalovaný nevypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a s důkazními návrhy, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Žalobce v této souvislosti poukázal na konstantní soudní judikaturu (zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j. 8Afs 66/2008-71).
- 2) Rozhodnutí spočívá na nesprávně posouzeném stupni závislosti žalobce. Žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítal, že výčet 9 úkonů, které není podle tohoto rozhodnutí schopen sám zvládnout, neodpovídá skutečnosti, těchto úkonů je více. Přitom uvedl, které konkrétně to dle jeho názoru jsou. Touto námitkou se žalovaný zabýval, když se „plně opřel“ o posudek PK MPSV ČR a zcela převzal jeho závěry. Žalobce specifikoval v odvolání celkem 11 úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti, které není schopen samostatně zvládnout. Posudek mu dal za pravdu toliko u dvou z nich (úkon dle II. písm. b) přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. – orientace vůči jiným fyzickým osobám, v čase a mimo přirozené prostředí a úkon dle II. písm. j) přílohy téže vyhlášky – běžný úklid v domácnosti). Dále žalobce namítl, že posudek a též i rozhodnutí žalovaného jsou výsledkem nesprávné aplikace zákona o sociálních službách a vyhlášky č. 505/2006 Sb. Podle § 8 písm. a) zákona o sociálních službách se osoba považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 12 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Jednotlivé úkony péče o vlastní osobu a soběstačnosti jsou vymezeny v § 9 tohoto zákona. Podle § 9 odst. 4 zákona o sociálních službách „při hodnocení úkonů pro účely stanovení stupně závislosti podle § 8 se úkony podle odst. 1 a 2 sčítají. Při hodnocení úkonů podle odst. 1 a 2 se úkony uvedené v jednotlivých písmenech považují za jeden úkon. Pokud je osoba schopna zvládnout některý z úkonů uvedených v odst. 1 a 2 jen částečně, považuje se takový úkon pro účely hodnocení za úkon, který není schopna zvládnout.“ Jednotlivé úkony jsou pak specifikovány ve vyhlášce č. 505/2006 Sb. za pomoci třeba i 5 bodů. Z posudku je

zřejmé, že nebylo důsledně dodrženo pravidlo, že úkony uvedené v jednom písmeni jsou úkonem jediným. Naopak z posudku je zřejmé, že komisi stačilo jen částečné zvládnutí úkonu a v rozporu se zákonem toto hodnotila jako úkon, že úkon žalobce zvládá [např. úkon dle I. písm. q) přílohy cit. vyhlášky – provedení si jednoduchého ošetření – žalobce není schopen se samostatně ošetřit - či úkon dle I. písm. r) přílohy téže vyhlášky – dodržování léčebného režimu (žalobce není schopen aplikace injekcí, provádění inhalací, převozu, skutečnost, že „v odborných nálezech není uvedena aplikace injekcí, převazy“, jak uvádí komise v posudku, je nerozhodná, neboť úkony pod prvním písmenem jsou jediným úkonem a posuzovaná osoba je musí zvládnout všechny, respektive pokud není schopna třeba jen jednoho z nich, je třeba tento úkon hodnotit tak, že ho žalobce není schopen)]. Žalobce dále konstatoval, že „už téměř výsměšně působí konstatování u úkonu dle II. písm. f) přílohy vyhlášky č. 505/2006 Sb.“ o schopnosti zapojení se do aktivit odpovídajících věku, kdy podle posudku je žalobce schopen vykonávat „něco smysluplného k vyplnění volného času podle zájmů a možností“, když k tomu by mělo postačovat podle názoru žalovaného sledování televize, sportovní přenosy, poslech zpráv a prohlížení si novin. Tento závěr neodpovídá platné zákonné úpravě, tj. výše uvedenému ustanovení vyhlášky, kdy u tohoto úkonu je uvedeno více aktivit odpovídajících věku. Již jen jazykový výklad vede k závěru, že se musí jednat o aktivity společenské, tedy aktivity mezi nebo s lidmi. Takovým zapojením nemůže komise a následně žalovaný snad vážně myslet sledování televize, poslouchání rádia a prohlížení novin, když se jedná toliko o pasivní přijímání informací, nikoli o aktivní zapojení se do společenského dění.

Žalobce navrhl, aby soud zrušil žalované rozhodnutí pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti obou rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 21.2.2012 uvedl, že správní orgán I. stupně v dané věci vycházel z výroku posudkového lékaře OSSZ, který je oprávněn posuzovat zdravotní stav pro účely příspěvku na péči a obdobně v odvolacím řízení posuzuje zdravotní stav občana PK MPSV v souladu se zákonem č. 572/1991 Sb., která rozhoduje na základě posudkového spisu OSSZ, může provést vlastní vyšetření zdravotního stavu, vyžádat si další lékařské zprávy a podobně. Žalovanému je tak zaslán pouze posudkový závěr, jehož podobu ten nemůže žádným způsobem ovlivnit. Žalovaný měl za to, že žalované rozhodnutí je v souladu s hmotným i procesním právem a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud v řízení vedeném podle ustanovení § 65 a násl. s.ř.s. přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti

vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78 a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikatu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84 dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Úvodem je nutné konstatovat, že žalované rozhodnutí vydal původně Krajský úřad Pardubického kraje, avšak vzhledem ke změně právní úpravy (dne 1.1.2012 nabyt

účinnosti zákon č. 366/2011 Sb.) došlo k přechodu kompetencí v odvolacím řízení v nepojistných dávkových systémech z krajských úřadů na Ministerstvo práce a sociálních věcí, a proto došlo ke změně na straně žalovaného s tím, že v řízení je pokračováno na straně žalovaného s Ministerstvem práce a sociálních věcí.

Ze správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti:

Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí, kterým rozhodl odejmout žalobci příspěvek na péči podle zákona o sociálních službách, konstatoval, že „dle posudkového závěru je pan N. osobou, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při 9 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti“. Dále konstatoval, že zdravotní stav a jeho funkční důsledky byly pro účely posudkového závěru zjištěny v rozsahu, který je dostatečný pro použití posudkových kritérií stanovených v právních předpisech, protože byly objektivizovány všechny skutečnosti, týkající se zdravotního stavu nebo jeho funkčních důsledků, významné pro posudkový závěr. Jako podklady pro toto rozhodnutí a zejména pro posouzení zdravotního stavu uvedl zdravotnickou dokumentaci ošetřujícího lékaře (MUDr. Vanáčová Marie ze dne 29.3.2011, propouštěcí zpráva z psychiatrické léčebny Havlíčkův Brod ze dne 15.7.2010, MUDr. Zdražil ze dne 28.3.2011, dokumentace posudkového oddělení OSSZ Pardubice, sociální šetření ze dne 17.2.2011.) Konečně dospěl k závěru, že dle výsledků posouzení stupně závislosti osoby pro účely příspěvku na péči ze dne 21.4.2011 posudkovým lékařem OSSZ Pardubice bylo stanoveno, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce potřebuje pomoc při následujících úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti: péče o ústa, vlasy, nehty, holení; komunikace slovní, písemná, neverbální; obstarávání osobních záležitostí; obstarávání si potravin a běžných předmětů (nakupování); vaření, ohřívání jednoduchého jídla; přepírání drobného prádla; péče o lůžko; udržování pořádku v domácnosti, nakládání s odpady; další jednoduché úkony spojené s chodem a udržováním domácnosti.

Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, v němž, obdobně jako v žalobě, namítl nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Tuto nepřezkoumatelnost spatřoval zejména v tom, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesplňuje základní náležitosti rozhodnutí vymezené v § 68 odst. 3 správního řádu a nesplňuje ani podmínku § 25 odst. 4 zákona o sociálních službách, podle něhož OSSZ zašle obecnímu úřadu stejnopis posudku s uvedením úkonů, které není osoba schopna zvládat, a toto posouzení pak musí být součástí rozhodnutí o příspěvku. Uvedené rozhodnutí obsahuje jediná konkrétní tvrzení vztahující se k posouzení provedenému posudkovým lékařem OSSZ Pardubice ze dne 21.4.2011, kdy je vypočteno 9 úkonů, při kterých údajně žalobce potřebuje pomoc. Toto posouzení není součástí rozhodnutí, ačkoliv takovou povinnost výslovně stanoví § 25 odst. 4 zákona o sociálních službách. Rozhodnutí rovněž odporuje § 68 odst. 3 správního řádu, neboť je fakticky opřeno jen o posouzení provedené posudkovým lékařem OSSZ Pardubice. Ve správním spise však musí být nashromážděny další listiny, minimálně žádost žalobce, nález ošetřující lékařky, záznam o sociálním šetření. Všechny tyto listiny by pak měly tvořit podklad rozhodnutí, správní orgán měl povinnost k nim zaujmout stanovisko, osvětlit, které z nich pro něj byly rozhodující a které nikoli a z jakých důvodů, jaké skutkové závěry z nich vyvodil a jak

zjištěný skutkový stav právně posoudil. Tyto náležitosti rozhodnutí zcela chybí. Dále žalobce v odvolání namítl, že výčet 9 úkonů, které podle zmíněného posudkového lékaře není schopen zvládat sám, neodpovídá skutečnosti, když těchto úkonů, které není schopen zvládat sám, je více. Tyto úkony následně specifikoval, přičemž se jednalo o popis celkem 11 úkonů. Dále navrhl provedení důkazů k potvrzení výše uvedených tvrzených skutečností (tj. k tomu, že žalobce nezvládá zmíněných 11 úkonů), a to potvrzením praktické lékařky MUDr. Vanáčové, dále MUDr. Vladimíra Zdražila, u něhož byl žalobce ambulantně léčen, a případně i MUDr. Želmíry Herrové.

Krajský úřad Pardubického kraje se v žalovaném rozhodnutí vypořádal s uvedenými odvolacími námitkami následujícím způsobem:

Předně konstatoval, že odvolací orgán požádal podle § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách posudkovou komisi MPSV ČR o nové posouzení zdravotního stavu žalobce, přičemž tato posudková komise na svém jednání dne 31.8.2011 dospěla k závěru, že „u pana Václava Nováka k datu vydání napadeného rozhodnutí a shodně i k datu 31.1.2011 (podání návrhu na změnu výše přiznaného příspěvku na péči), nešlo o osobu, která se podle § 8 zák. č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby.“ Krajský úřad dále uvedl, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce nepotřeboval každodenní pomoc nebo dohled při více než 12 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti, že k datu jednání komise nejde o osobu, která se podle § 8 zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby, ocitoval § 8 zákona o sociálních službách (obsahující popis 4 stupňů závislosti na pomoci jiné fyzické osoby) a dospěl k závěru (str. 2 poslední odst. a str. 3 a 4 žalovaného rozhodnutí), že žalobce nezvládá s pomocí nebo dohledem 10 úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti, které specifikoval dle platné právní úpravy (§ 9 zákona o sociálních službách). Po výše uvedené části odůvodnění žalovaného rozhodnutí krajský úřad uvedl podklady, z nichž vycházela PK MPSV při vypracování posudku, tj. posudkový spis OSSZ Pardubice, spis odvolacího orgánu, sociální šetření provedené obcí dne 17.2.2011, zdravotní dokumentace praktického ošetřujícího lékaře, MUDr. Marie Vanáčové, a sociální šetření provedené odvolacím orgánem dne 8.7.2011. Následně krajský úřad konstatoval, že „PK MPSV v posudkovém zhodnocení uvádí, že s ohledem na zdravotní stav, doložené nálezy a komentáře ze sociálního šetření není důvod, proč by posuzovaný nezvládl úkony péče o vlastní osobu v bodě:“ Za tímto konstatováním následuje doslovný opis části posudkového zhodnocení posudkové komise MPSV v Hradci Králové ze dne 31.8.2011, kdy tato komise uvedla své vlastní závěry s tím, že se jednalo o následující body : a, b, n, o, q, r, (úkony péče o vlastní osobu podle § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách) a dále e, f, m, i, (jedná se o úkony soběstačnosti dle § 2 zákona o sociálních službách). Dále je v této části odůvodnění žalovaného rozhodnutí uvedeno, že v úkonech soběstačnosti byly žalobci uznány úkony ad b) a ad j) (§ 9 odst. 2 zákona o sociálních službách).

Po výše uvedené citaci ze zmíněného posudku PK MPSV žalovaný uvedl následující závěr:

„Vzhledem k tomu, že stupeň závislosti pro účely řízení posuzuje dle § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách ministerstvo (tj. PK MPSV), vychází odvolací orgán z jeho

posudkového závěru, protože obdržel spolu s výsledkem posouzení stupně závislosti i rozšířený posudek, měl možnost vyhodnotit, zda je posudkový závěr náležitě zdůvodněn, i zda se v něm PK vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, a po prostudování posudku dospěl k závěru, že tento posudek lze považovat za úplný a přesvědčivý. Odvolací orgán proto odvolání zamítl a napadené rozhodnutí v plném rozsahu potvrdil. Z výše uvedených důvodů panu V.N. příspěvek na péči nenáleží, protože ani na základě posouzení zdravotního stavu posudkovou komisí MPSV ČR se nepovažuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem odvolací orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.“

Krajský soud k jednotlivým žalobním bodům uvádí následující závěry:

Ad 1) Předmětem žalovaného rozhodnutí byla úprava podmínek poskytování pomoci a podpory žalobci jako fyzické osobě v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím příspěvku na péči.

Příspěvek na péči se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby za účelem zajištění potřebné pomoci (§ 7 zákona o sociálních službách, dále jen „cit. zákon“). Podle § 8 cit. zákona se osoba považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve: a) stupni I. (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 12 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti nebo u osoby do 18 let věku při více než 5 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti, b) stupni II. (středně těžká závislost), jestliže z téhož důvodu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 18 takových úkonech, c) stupni III. (těžká závislost), jestliže z téhož důvodu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 24 takových úkonech, a konečně d) stupni IV. (úplná závislost), jestliže z téhož důvodu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 30 takových úkonech. Nižší počet úkonů dále stanovuje v tomto ustanovení zákon u osob do 18 let věku. Podle § 9 odst. 1 cit. zákona se při posuzování péče o vlastní osobu pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat úkony taxativně vyjmenované pod písmeny a až r téhož ustanovení, mezi něž patří příprava, podávání a přijímání stravy, mytí těla, koupání nebo sprchování, výkon fyziologické potřeby včetně hygieny, vstávání z lůžka, sezení, stání a přemisťování předmětů denní potřeby, chůze, oblékání, obouvání či orientace v přirozeném prostředí, provedení jednoduchého ošetření a dodržování léčebného režimu. Podle odst. 2 téhož ustanovení se při posuzování sobestačnosti pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat zde taxativně vyjmenované úkony pod písmeny a až r, mezi něž patří především komunikace slovní, písemná či neverbální, orientace vůči jiným osobám, v čase a mimo jiné prostředí, nakládání s penězi, obstarávání osobních záležitostí, obstarávání si potravin, vaření, ohřívání jednoduchého jídla, běžný úklid domácnosti apod. Při hodnocení vyjmenovaných úkonů pro účely stanovení stupně závislosti se přitom hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat jednotlivé úkony podle odst. 1 a 2, které se sčítají. Při hodnocení uvedených úkonů (tj. uvedených v § 9 odst. 1 a 2 cit. zákona) se úkony uvedené v jednotlivých písmenech považují za jeden úkon, přičemž pokud je osoba schopna zvládnout některý z úkonů uvedených v odst. 1 a 2 jen částečně, považuje se takový úkon pro účely hodnocení za úkon, který není schopna zvládnout;

blíží vymezení úkonů uvedených v odst. 1 a 2 a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí předpis (§ 9 odst. 3, 4 a 5 cit. zákona), přičemž tímto předpisem je vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, v platném znění. Toto blíží vymezení úkonů a způsob jejich hodnocení jsou pak uvedeny v příloze č. 1 uvedené vyhlášky, a to konkrétně ve vztahu k úkonům péče o vlastní osobu i k úkonům soběstačnosti. Tyto úkony jsou zde popsány zcela podrobně, např. úkon soběstačnosti uvedený v § 9 odst. 2 písm. f) cit. zákona (zapojení se do sociálních aktivit odpovídajících věku) zahrnuje následující: 1) předškolní vzdělávání a výchova, školní vzdělávání a výchova, získávání nových dovedností, 2) mimopracovní aktivity podle zájmů a místních možností, zejména hry, sport, kultura, rekreace, 3) vstupování do vztahů a udržování vztahů s jinými osobami podle potřeb a zájmů.

Správní orgány v řízení o příspěvku na péči (§ 23 a násl. zákona o sociálních službách) musí nejen aplikovat výše zmíněnou platnou hmotněprávní úpravu, jsou povinny za účelem dodržení zásady materiální pravdy (§ 3, § 71 a násl. správního řádu) vycházet navíc i z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který je schopen umožnit správním orgánům vydat srozumitelné, přezkoumatelné rozhodnutí, kdy skutkový stav, ze kterého správní orgány vycházely, není v rozporu se spisy nebo v nich má oporu, nevyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění a v neposlední řadě v řízení před správními orgány nedošlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Je nesporné, že na uvedené rozhodnutí o příspěvku (za které je nutné považovat jak rozhodnutí orgánu I. stupně, tak i na rozhodnutí krajského úřadu, neboť tato rozhodnutí tvoří materiálně jeden celek), se aplikuje ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, podle něhož odůvodnění rozhodnutí z hlediska naplnění požadavků jeho přezkoumatelnosti musí obsahovat následující náležitosti: důvod výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgány řídily při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Tyto úvahy správních orgánů a podklady pro vydání rozhodnutí pak musí reflektovat výše zmíněnou platnou zákonnou úpravu z hlediska splnění zákonných předpokladů pro rozhodnutí o příspěvku podle cit. zákona a dle cit. vyhlášky, přičemž je nutné zohlednit i skutečnost, že i zákonné podklady pro vydání uvedeného rozhodnutí o příspěvku na péči (ve vztahu k rozhodnutí orgánu I. stupně se jedná o nálezy ošetřujícího lékaře, výsledky sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě výsledky funkčních vyšetření a výsledek vlastního vyšetření posuzujícího lékaře – srov. ustanovení § 25 odst. 3 cit. zákona; ve vztahu k rozhodnutí odvolacího orgánu se pak jedná o posudek příslušné posudkové komise MPSV – srov. § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění ve spojení s § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách) musí splňovat požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Dále ve vztahu k rozhodnutí odvolacího orgánu (v daném případě rozhodnutí krajského úřadu) je nutné poznamenat, že rozhodujícím důkazem jako podkladem tohoto rozhodnutí je posudek příslušné posudkové komise MPSV, která při posuzování stupně závislosti je povinna vycházet ve smyslu ustanovení § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách ze zdravotního stavu posuzované osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledků sociálního šetření a zjištění potřeb této osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a vlastního

vyšetření posuzujícího lékaře. Na takový posudek, který je v odvolacím řízení rozhodujícím důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Jinak by totiž nemohl být podkladem pro odvolací správní orgán, který z něho vychází. Právní úprava příspěvku na péči v zákoně o sociálních službách navazuje obsahově na předchozí právní úpravu dávky sociálního zabezpečení – zvýšení důchodu pro bezmocnost, uvedenou v § 70 zák. č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, a v § 2 odst. 1, 2 a 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění. I v řízení vedeném podle zmíněných ustanovení byl pro přezkumné řízení soudní vyžadován posudek PK MPSV, který byl pro toto řízení důkazem rozhodujícím. Rozhodnutí o nároku na požadovanou dávku bylo totiž – stejně jako v projednávané věci – závislé především na odborném lékařském posouzení, k němuž byla ze zákona povolána právě posudková komise. Ta se vyjadřovala k rozsahu a charakteru pomoci, dohledu, popřípadě ošetřování jinou osobou při úkonech bráných tehdy v úvahu pro posouzení stupně bezmocnosti, jakož i k zaujetí posudkových závěrů o bezmocnosti, eventuálně jejím stupni ve smyslu § 2 výše již uvedené vyhlášky, třebaže v oblasti rozhodování o těchto zákonných nárocích šlo především o pojmy právní. Posudek této komise soud hodnotil jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v procesních soudních předpisech, nicméně se zřetelem k mimořádnému významu posudku v tomto řízení, nevzbuzoval-li takový posudek z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti žádnou pochybnost, a nebyly-li tu ani jiné skutečnosti nebo důkazy, jimiž by správnost posudku mohla být zpochybněna, býval takový posudek zpravidla v řízení důkazem stěžejním. Tyto požadavky musí být kladeny též na posudek posudkové komise MPSV, byť je vyžadován nikoli pro účely řízení soudního, ale pro účely odvolacího řízení správního ve smyslu § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách a § 4 zák.č. 582/1991 Sb. (srov. rozsudek NSS ze dne 30.9.2009, č.j. 4Ads 50/2009-63). I správní orgán musí totiž vycházet z posudku, který obsahuje nejen výrok, ale který musí být řádně a přesvědčivě odůvodněn s odkazem na doložený nálezh ošetřujícího lékaře, výsledek sociálního šetření, výsledek funkčních vyšetření a výsledek vlastního vyšetření posuzujícího lékaře či posuzujících lékařů. Pokud tento stěžejní důkaz v odvolacím řízení uvedeným požadavkům nevyhovuje, tak nelze akceptovat názor žalovaného uvedený ve vyjádření k žalobě o tom, že posudkový závěr nemůže odvolací orgán žádným způsobem ovlivnit a že odvolacím orgánům je zaslán pouze posudkový závěr bez možnosti správního orgánu napravit vady takového posudku.

Pokud totiž výše zmíněným požadavkům posudek posudkové komise MPSV nevyhovuje, tak žalované rozhodnutí trpí vadou, když bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, přičemž se jedná o vadu řízení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., podle něhož soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Uvedený názor o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí odvolacího orgánu v případě zmíněných vad uvedeného zásadního, respektive stěžejního důkazu, vyplývá již z konstantní soudní judikatury (srov. citovaný rozsudek NSS ze dne 30.9.2009, č.j. 4Ads 50/2009-63). Povinnost řádně zjistit skutkový stav věci je totiž v uvedeném řízení o příspěvku na péči, v němž, jak již bylo výše uvedeno, musí správní orgán vycházet z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a z podkladů, které jsou schopny z hlediska jejich úplnosti a přesvědčivosti přispět k naplnění zásady materiální pravdy, zahrnuje nepochybně i požadavek dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Pokud zmíněným požadavkům posudek příslušné PK

MPSV nevyhovuje, nepřikazuje platná právní úprava odvolacímu správnímu orgánu z takového posudku vycházet, ale naopak, z hlediska dodržení výše zmíněné materiální pravdy musí postupovat tak, aby si pro předmětné rozhodnutí obstaral posudek PK MPSV, který zmíněným požadavkům bude vyhovovat, čili odvolací orgán odstraní vady posudku vyžádáním si doplňujícího posudku, eventuelně posudku revizního od jiné posudkové komise.

Výše zmíněným zákonným požadavkům týkajícím se skutkového stavu věci zůstaly oba správní orgány hodně dlužny, a to z následujících konkrétních důvodů:

Jak vyplývá z výše uvedeného popisu rozhodnutí správního orgánu I. stupně, již toto rozhodnutí nesplňuje základní náležitosti rozhodnutí podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Jak vyplývá z výše zmíněného popisu obsahu odůvodnění správního orgánu I. stupně, toto rozhodnutí obsahuje pouze výčet podkladů, z nichž tento správní orgán vycházel, avšak v odůvodnění rozhodnutí absentují úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení těchto podkladů rozhodnutí a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 správního řádu). Za takovou úvahu nelze posuzovat pouze obecné konstatování o tom, že žalobce nelze dle § 8 zákona o sociálních službách považovat za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby, protože z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nepotřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 12 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Rovněž za tuto úvahu nelze považovat pouhý opis úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti, při kterých žalobce potřebuje pomoc, a to ze zmíněného posudku lékaře OSSZ Pardubice. Aby zmíněné rozhodnutí obstálo z hlediska jeho přezkoumatelnosti a obsahovalo uvedené úvahy týkající se podkladů rozhodnutí, tak by musel správní orgán I. stupně zaujmout stanovisko k těm podkladům, jejichž výčet v odůvodnění rozhodnutí uvedl, měl by vysvětlit, které z nich pro něj byly rozhodující a které nikoli a z jakých důvodů, jaké skutkové závěry z nich vyvodil a jak zjištěný skutkový stav právně posoudil. Zákonnou náležitostí odůvodnění správního rozhodnutí není pouhý soupis podkladů pro rozhodnutí, či přepis údajů z těchto podkladů do odůvodnění správního rozhodnutí, ale odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí obsahovat konkrétní, nikoli obecné a nekonkrétní, úvahy týkající se hodnocení těchto podkladů, tak, aby rozhodnutí bylo přezkoumatelné. Uvedená zákonná náležitost odůvodnění správního rozhodnutí není samoúčelná, ale jejím účelem je zejména umožnit účastníkovi řízení, aby sám uvážil, zda správní rozhodnutí napadne opravnými prostředky, či nikoli. Zároveň splnění tohoto zákonného předpokladu přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu umožňuje správnímu orgánu rozhodujícímu o opravném prostředku skutečný přezkum takového správního rozhodnutí. Proto jen tehdy, je-li správní rozhodnutí řádně a náležitě odůvodněno, tedy mj. pokud obsahuje výše zmíněné zákonné náležitosti, je rozhodnutím přezkoumatelným. Uvedené závěry krajského soudu nejsou žádnou novotou. Již bývalý prvorepublikový Nejvyšší správní soud judikoval, že „všeobecně uznávanou zásadou řízení správního jest požadavek, aby každé úřední rozhodnutí jasně a zřetelně označilo jak skutkové, tak i právní předpoklady, z nichž vycházelo při hodnocení konkrétní skutkové podstaty a při její subsumpci pod určité právní normy, a aby zejména s dostatečnou úplností a přesností uvedlo ony zákonné předpoklady, na nichž je založený právní závěr o tom, že právní nárok stranou v procesu správním uplatňovaný nemá opory v zákoně a tudíž není po právu“ (srov. Boh. A3 400/24). Podle současné konstantní soudní judikatury Nejvyššího správního soudu lze

považovat rozhodnutí správního orgánu za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů v případě, že se jedná o vadu řízení, kdy z žalovaného rozhodnutí nelze zjistit či doložit, jakým způsobem správní orgán dospěl k výroku rozhodnutí, jakými úvahami se řídil, o jaká skutková zjištění a právní předpisy svůj závěr opřel (srov. rozsudek NSS ze dne 22.3.2007, č.j. 9Afs 11/2007-59). Na rozdíl od žalobce je však soud názoru, že uvedená vada rozhodnutí správního orgánu I. stupně sama o sobě bez dalšího nezakládá důvod pro zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když tuto vadu lze vzhledem ke stěžejnímu významu posudku příslušné posudkové komise MPSV napravit v odvolacím řízení.

Ve vztahu k rozhodnutí odvolacího orgánu (vydaného Krajským úřadem Pardubického kraje) soud uvádí následující závěry:

Jak vyplývá z výše citovaného obsahu odůvodnění žalovaného rozhodnutí, žalovaný se v podstatě s námitkami nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které uvedl žalobce v odvolání proti tomuto rozhodnutí, vůbec nezabýval. Žalovaný v podstatě pouze ocitoval podstatné části z posudku PK MPSV ČR v Hradci Králové, poukázal na ustanovení § 8 a 9 zákona o sociálních službách a konstatoval, že vycházel z posudkového závěru této komise, její posudek považoval za úplný a přesvědčivý, odvolání proto zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Zároveň se žalovaný vůbec nevypořádal s návrhy na provedení důkazů, které uvedl žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně (vyjádření MUDr. Marie Vanáčové, MUDr. Vladimíra Zdražila, MUDr. Želmíry Herrové). Žalované rozhodnutí tak trpí stejnou vadou jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně, která spočívá v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.), když v odůvodnění žalovaného rozhodnutí chybí konkrétní úvahy týkající se hodnocení podkladů tohoto rozhodnutí, přičemž za toto hodnocení nelze považovat již výše zmíněný obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí zahrnující ve vztahu k hodnocení zmíněného stěžejního důkazu – posudku PK MPSV ČR, pouze citaci podstatné části tohoto posudku. Uvedená vada tak již sama o sobě bez dalšího byla důvodem pro zrušení žalovaného rozhodnutí pro vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., § 78 odst. 1, § 78 odst. 4 s.ř.s.). První žalobní bod tak shledal krajský soud důvodným.

Ad 2) Žalobce v tomto žalobním bodu uplatnil námitku proti zákonnosti žalovaného rozhodnutí a potažmo podkladů (důkazů) pro vydání tohoto rozhodnutí, tj. zmíněného posudku PK MPSV v Hradci Králové. Úvodem je nutné poznamenat, že nesprávná aplikace platné právní úpravy posudkovou komisí může mít za následek nezákonnost žalovaného rozhodnutí, pokud žalovaný správní orgán tuto nezákonnost nenapraví například tím, že si vyžádá buď doplňující posudek PK MPSV, či revizní posudek, jenž by splnil zákonné předpoklady pro jeho vydání.

Žalobce spatřuje porušení platné právní úpravy v nesprávné aplikaci ustanovení § 9 odst. 4 zákona o sociálních službách, podle něhož pro hodnocení úkonů pro účely stanovení stupně závislosti podle § 8 se úkony podle odst. 1 a 2 sčítají. Při hodnocení úkonů podle odst. 1 a 2 (jedná se o § 9 odst. 1 a 2 – pozn. krajského soudu) se úkony uvedené v jednotlivých písmenech považují za jeden úkon. Pokud je osoba schopna zvládnout některý z úkonů uvedených v odst. 1 a 2 jen částečně, považuje se takový úkon pro účely hodnocení za úkon, který není schopna zvládnout.

Žalobce v žalobě tvrdil, že z posudku PK MPSV je zřejmé, že „komisi stačilo jen částečné zvládnutí úkonů a v rozporu se zákonem toto hodnotila, jako že úkon zvládám – viz, např. úkon dle I. písm q) přílohy vyhlášky č. přílohy cit. vyhlášky – provedení si jednoduchého ošetření (nejsem schopen se samostatně ošetřit) či úkon I. písm r) přílohy téže vyhlášky – dodržování léčebného režimu (nejsem schopen aplikace injekcí, provádění inhalací, převazů, skutečnost, že v odborných nálezech není uvedena aplikace injekcí, převazy, jak uvádí komise v posudku, je nerozhodná, neboť úkony pod jedním písmenem jsou jediným úkonem a posuzovaná osoba je musí zvládnout všechny, respektive pokud není schopna třeba jen jednoho z nich, je třeba tento úkon hodnotit tak, že ho žalobce není schopen).“

Citované ustanovení zákona o sociálních službách je nutné aplikovat v souladu s citovanou vyhláškou k provedení zákona o sociálních službách. Ta v ustanovení v § 1 odst. 1 stanoví, že schopnost osoby zvládat úkony péče o vlastní osobu a úkony soběstačnosti se pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí podle činností, které jsou pro jednotlivé úkony stanoveny v příloze č. 1 k této vyhlášce. Podle § 1 odst. 2 této vyhlášky při hodnocení schopnosti osoby zvládat úkony péče o vlastní osobu a úkony soběstačnosti se posuzuje, zda je osoba schopna dlouhodobě, samostatně, spolehlivě a opakovaně rozpoznat potřebu úkonu, úkon fyzicky provádět obvyklým způsobem a kontrolovat správnost provádění úkonu. Jak vyplývá z přílohy č. 1 k cit. vyhlášce, tato ve vztahu k jednotlivým úkonům uvedeným v § 9 odst. 1 a 2 cit. zákona stanoví popis činností v několika bodech pro hodnocení schopnosti zvládat úkony péče o vlastní osobu a úkony soběstačnosti. Ve vztahu k žalobcem uváděnému úkonu dle § 9 odst. 1 písm. q), tj. provedení si jednoduchého ošetření, obsahuje zmíněná příloha č. 1 cit. vyhlášky popis těchto činností: 1) ošetření kůže, 2) výměna jednoduché pomůcky nebo zdravotnického prostředku, 3) přiložení ortézy nebo protézy, 4) dodržování diety, 5) provádění cvičení, 6) měření tělesné teploty, 7) vyhledání nebo přivolání pomoci. Ve vztahu k žalobcem uváděnému úkonu podle § 9 odst. 1 písm. r), tj. dodržování léčebného režimu, pak prováděcí vyhláška obsahuje popis těchto činností: 1) dodržování pokynů ošetřujícího lékaře, 2) příprava léků, rozpoznání správného léku, 3) pravidelné užívání léků, 4) aplikace podkožních injekcí, 5) provádění inhalací, převazů, 6) rehabilitace.

Jak vyplývá ze zmíněného posudku, respektive z posudkového zhodnocení posudku PK MPSV v Hradci Králové, k hodnocení schopnosti zvládat žalobcem uvedené úkony (§ 9 odst. 1 písm. q, r) komise uvedla následující: provedení si jednoduchého ošetření, dodržování léčebného režimu – úkon je schopen zvládnout, léky užívá sám, v odborných nálezech není uvedena aplikace injekcí, převazy, kožním onemocněním netrpí. Komise poněkud nepřehledně zhodnotila oba úkony společně, nikoli samostatně s tím, že komise neposoudila schopnost osoby zvládat uvedené úkony důsledně podle činností, které jsou pro tyto úkony jednotlivě stanoveny v příloze č. 1 této vyhlášky, ale ve vztahu k těmto úkonům posoudila schopnost žalobce zvládat uvedené úkony jen podle některých činností uvedených v příloze č. 1 cit. vyhlášky a nehodnotila uvedenou schopnost podle všech činností uvedených u obou těchto úkonů. Ve vztahu k úkonu podle § 9 odst. 1 písm. q) chybí hodnocení podle činností uvedených v bodu 2, 3, 4, 5, 6, 7, v případě hodnocení schopnosti žalobce zvládat úkon dle § 9 odst. 1 písm. r) chybí hodnocení podle činností

uvedených v bodě 1 (dodržování pokynů ošetřujícího lékaře), v bodě 2 (příprava léků, rozpoznání správného léku), v bodě 6 (rehabilitace).

Krajský soud je na rozdíl od žalobce názoru, že uvedený nedostatek posudkového zhodnocení nezpůsobuje jeho nezákonnost a potažmo nezákonnost žalovaného rozhodnutí, ale jedná se o nepřezkoumatelnost tohoto podkladu a potažmo rozhodnutí žalovaného správního orgánu. Jak již soud výše uvedl, na uvedený stěžejní důkaz jako podklad žalovaného rozhodnutí je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti, jinak by nemohl být podkladem pro odvolací správní orgán, který z něho vychází. Uvedený závěr se týká rovněž i žalobcem namítaného nedostatku posudkového zhodnocení týkajícího se úkonu podle § 9 odst. 2 písm. f) cit. zákona (zapojení se do sociálních aktivit odpovídajících věku). Při hodnocení schopnosti žalobce zvládat tento úkon soběstačnosti nevycházela posudková komise ze všech činností uvedených cit. prováděcí vyhláškou ve vztahu k tomuto úkonu, když tyto činnosti jsou dle přílohy č. 1 cit. vyhlášky následující: 1) předškolní vzdělání a výchova, školní vzdělávání a výchova, získávání nových dovedností, 2) mimopracovní aktivity podle zájmu a místních možností, zejména hry, sport, kultura, rekreace, 3) vstupování do vztahů a udržování vztahů s jinými osobami podle potřeb a zájmů. Obecné tvrzení posudkové komise o tom, že ve vztahu k hodnocení schopnosti žalobce zvládat tento úkon soběstačnosti „jde především o schopnost vykonávat něco smysluplného k vyplnění volného času podle zájmů a možností“ a že „i v sociálním šetření je uvedeno, že sleduje televizi, sportovní přenosy, v rádiu poslouchá zprávy, prohlíží si noviny apod.“, nesplňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti, když z tohoto hodnocení nelze zjistit, jakým způsobem hodnotila komise schopnost žalobce získat nové dovednosti (viz. bod 1), mimopracovní aktivity podle zájmů a místních možností, když rozhodně nelze považovat za zapojení se do sociálních aktivit odpovídajících věku pouhou schopnost žalobce „sledovat televizi, sportovní přenosy, poslouchat zprávy či prohlížet si noviny.“ V tomto směru lze přisvědčit žalobci v tom, že se musí jednat o aktivity společenské, tedy aktivity mezi nebo s lidmi, což potvrzuje bližší vymezení úkonů z hlediska popisu činností pod body 1 – 3 ve vztahu k tomuto úkonu. Sledování televize, poslouchání rádia a prohlížení novin zahrnuje pasivní přijímání informací, nikoli aktivní zapojení se do společenského života, tedy zapojení se do sociálních aktivit odpovídajících věku (tomu nasvědčuje i popis činnosti pod bodem 3 v cit. vyhlášce, tj. vstupování do vztahů a udržování vztahů s jinými osobami podle potřeb a zájmů).

Krajský soud tak dospěl z závěru, že zmíněný posudek nebyl řádně a přesvědčivě odůvodněn, když v něm nebyly uvedeny úvahy posudkové komise týkající se hodnocení schopnosti žalobce zvládat zmíněné úkony péče o vlastní osobu a úkony soběstačnosti podle všech činností, které jsou pro tyto úkony stanoveny v příloze č. 1 uvedené vyhlášky. Posudek proto nesplňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti, protože nebyl náležitě v souladu s platnou právní úpravou odůvodněný. Vzhledem k uvedeným nedostatkům zmíněného stěžejního důkazu, posudku PK MPSV v Hradci Králové, trpí žalované rozhodnutí další vadou spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s.r.s.), přičemž toto podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem zahrnuje porušení povinnosti žalovaného dodržet zásadu materiální pravdy, která obsahuje požadavek dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Rovněž tato vada byla

důvodem pro zrušení žalovaného rozhodnutí a pro vrácení žalovaného rozhodnutí k dalšímu řízení žalovanému (§ 76 odst. 1 písm. c), § 78 odst. 1, 4 s.ř.s.).

V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku, čili odstraní výše uvedené vady tak, že se vypořádá s odvolacími námitkami (námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně) a dále s důkazními návrhy žalobce uvedenými v jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zároveň žalovaný za pomoci doplňku posudku PK MPSV, eventuálně revizního posudku, odstraní výše zmíněné nedostatky tohoto posudku tak, aby tento posudek v souladu s platnou právní úpravou při hodnocení schopnosti žalobce zvládat výše zmíněné úkony péče o vlastní osobu a úkony soběstačnosti, obsahoval hodnocení podle všech činností, které jsou pro jednotlivé tyto úkony stanoveny v příloze č. 1 cit. prováděcí vyhlášky.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s., podle něhož úspěšnému žalobci vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, avšak žádné náklady podle obsahu spisu žalobci nevznikly a žalovaný toto právo ze zákona nemá (§ 60 odst. 1, 2 s.ř.s.)

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve čtyřech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právní vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nsssoud.cz.

V Pardubicích dne 3.5.2012

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Andrea Pfeiferová